

Борімося за справедливість!
Викриваймо зло - переможемо!

Вісник Малозахищених

№ 7(40)
1-15
Квітня
2005 р.

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

ПАПІ ПАВЛУ ІІ-ому

У Євангелії від Матвія у 5-ому розділі написано про тих, кому належить Царство Небесне. І хто ж, на вашу думку, є претендентами на цю найвищу нагороду? Це вбогі духом і вигнані за правду. Всім нам відомо, що Іван Павло ІІ був саме таким. В одинадцятому вірші про учнів Ісуса Христа говориться так: "Блаженні Ви, коли ганьбити та ганити Вас будуть, наговорюватимуть облудне лихе слово ради Мене (Бога)!" А Павло ІІ попри всілякі наклепи та ганьбу з боку невірних, завдяки величезній вірі пройшов через усю життєву стежину пліч-о-пліч із Всевишнім.

Він своїм прикладом ради Бога поламав не одну канонічну традицію і став світлом для світу, містом, що стоїть на вершині гори і вже не може сховатися. На відміну від багатьох Папа не ховав своє світло під ліжком канонів конфесії чи релігії католицизму, не рятував свою душу традиційними канонами, а ради Бога, не звертаючи увагу на супротив закоренілих каноністів, руйнував те, що є очевидно не Боже.

І тому його свічник святості Божої

світить не лише під ліжком католикам, а й усім в земному домі.

І зараз ми бачимо плоди його добрих справ і тому не можемо не дякувати Богу за те, що послав нам на землю цього святого, який освічував всім темну тернисту дорогу, дорогу до Бога. Він протягом усього життя наслідував і брав приклад з Ісуса Христа, Який заявив, що не мир приніс на землю, а меч, і тому виступав бунтівником проти зла. У пору його перебування на землі на Пасху збиралося до 2 млн. прихожан. Ті, хто відвідав місто, мав скупатися у воді обвідного каналу і ще й платити данину. Та Ісус сказав, що за те, щоб освятитися, платити не потрібно і не можна. І це був найбільший бунт проти тодішнього Кайяфа Первосвященника. А ми ж з вами в свою чергу були свідками того, як Папа перекреслював не один з канонів, устої католицизму зокрема, і релігій взагалі в ім'я торжества Духу Божого.

Тож нехай на нашій землі таких людей буде більше! Нехай Бог посіє в наших душах зернятко віри та благословення, яке породить багаті плоди подібно Івану Павлу ІІ. Амінь!

НАШОМУ ДІДОВІ ПОЛЕГШАЛО

Ця надто бридка приказка закінчується так: плював на бороду – тепер на груди.

Порівнюючи життя "Вісника Малозахищених" (ВМ) в Хмельницькій області, яким воно було до виборів Президента і після, ні гідкості, ні бридкості відчуваємо не менше. До виборів жоден з попередніх голів Обласної Державної Адміністрації не позивав особисто жодного Засобу Масової Інформації (ЗМІ) (принаймні нам такі випадки не відомі). Сьогодні ми маємо губернатора, який особисто позивав на 300000 гривень газету "Вісник Малозахищених". У випадку з дідом, що поробиш? Дожився чоловік до бід, і всі, хто поруч, змушені терпіти. А от губернатора нам подали саме з такою хворобою. Адже свій позов він (як громадянин) подав ще в 2002 р., будучи заступником губернатора. Звичайно, скаржився він не на те, що йому в борщ плюнули. Особисто його як громадянина ніхто ніколи не чіпав. Про це пише в Позовній Заяві (ПЗ) і він, і його адвокат Буханевич, який вже встиг стати секретарем ради м. Нетішина. Не завадило йому зайняти цей пост навіть те, що й до цього часу не розрахувався з містом за дворічну експлуатацію приміщень, виділених І.В. Гладуняком під його адвокатуру в гуртожитку №1. Він теж так каже, що мовляв негативно, образливо писали про те, як Гладуняк І.В. керував у м. Нетішині. Спочатку в ПЗ було написано, ніби відомості не відповідають дійсності, але у суді виявилось, що позивач Гладуняк і його представник Буханевич не знайшли випадків, де факти, викладені в газетах не відповідали б дійсності. А от ображатися кожен має право, це наглядно показує відсутність демократичної моралі у керівника.

Що ж не подобалось майбутньому губернатору? (Ми, намагаючись відтворити глибину нелюдності, свавільності і амбіційності влади). В газеті "Гаряча Інформація" №3 за вересень 2001 року слова: "щоб усім добре спалось владу треба "розбудити" та декого з влади "попросити", влада їх чути не хоче, "невідомі нам суми коштів виділені на ремонт, ідуть на інших, на сильніших, на щасливіших", "... для правлячих нині наші проблеми не є їхніми". От ще те, що його ображає: "не доросли ще вони..." до того Божого духу, щоб відмовитися від комфорту на користь того, кому він більше належить". Проте останнє І.В. випустив, бо що ж писати те, що людям подобається?

В газеті №9 ми ту владу, яку очолював І.В. Гладуняк, намалювали бугаєм,

що вколосся до громадськості, яка була зображена на малюнку кактусом з великими голками. Що цікаво, громадськість за кактус не образилася, а от Івану Василювичу бугай явно не сподобався, подав він за всю цю критику газету в суд, і вимагав 300000. Але це звичайний прийом замилювання ока. Бо насправді І.В. Гладуняк незаконно попросив суд арештувати

продовження на 3 стор.

Об'єдналися основні ланки прогресивного руху

З попереднього випуску газети Ви дізналися, що у березні місяці цього року було створене Всеукраїнське об'єднання громадських організацій "Поступ", яке повинне об'єднувати спільні зусилля організацій, посилити їхню діяльність, налагодити партнерські стосунки. Ми обіцяли Вам опублікувати координати засновників та матеріали, які повніше, детальніше пояснюватимуть суть та мету цього об'єднання. Згідно Статуту його ціллю є створення консолідації зусиль її членів для розвитку, підтримки діяльності соціально-творчих інфраструктур та програм для визначення задоволення і захисту законних соціальних, економічних, творчих, національно-культурних, екологічних та інших місцевих, регіональних, державних загальнолюдських спільних інтересів громадян, членів Об'єднання. Нагадаємо, що на конференції у Києві ідею створення організації підтримали делегати із 17 областей України та м. Київ. І не даремно, адже завдання, які ставить перед собою ГО, варті того. Адже вона сприятиме розробці та виконанню міжнародних та місцевих програм на розвиток громадського суспільства, розвитку освіти, культури, науки, підтримки структур середнього та малого бізнесу.

ВОГО "Поступ" надаватиме допомогу іншим неприбутковим організаціям, які беруть участь у виконанні проектів і програм, пов'язаних з цілями Об'єднання. Підтримує розвиток видавничої діяльності та інформаційної інфраструктури. Тобто, як Ви вже зрозуміли, завдань і цілей у ГО досить багато. Для їх реалізації служать керівні органи Об'єднання. Ними є Конференція, Правління, Виконавча дирекція та Наглядова Рада. У виконавчій дирекції працюють комітети з правових питань, експертний центр, кадрово політика, лобіювання внутрішньої та зовнішньої політики, видавництво. Кількість комітетів поступово, залежно від спроможності і попиту, зростає.

Якщо Вас зацікавила ця інформація, Ви бажаєте з'єднатися з правлінням, шукайте контакту за такими координатами:

Дніпропетровська обласна молодіжна рада 49101 м. Дніпропетровськ, а/с 5448

Дніпропетровське відділення ВГО "Громадський контроль" вул. Робоца 166"а", кв.16 М. Дніпропетровськ 49008
Дніпропетровське відділення Міжнародного товариства прав людини вул. Щербана 4 Дніпропетровськ 49 064

Рівненська обласна організація Всеукраїнської громадської організації України Асоціація Маркетингум. Рівне, вул. Полуботка 8/87

Громадська організація "Спілка водіїв" 33027, Рівне, вул. Короленко 6

З'єднання борців "За справедливість" м Нетішин, вул. Набережна 7

Фонд захисту та рекреації хворих на епілепсію "Відродження" вул. Литвиненко, 48 к.4 М. Вінниця 21018 а/с 4985

ГО "Спілка підприємців Тростянецьчини" вул. Горького, 58 "а" м. Тростянець Сумська обл. 42600

Спілка підприємців в Христинівському районі вул. 60 років Жовтня, 29 м. Христинівка Черкаська обл. 20000

Полтавська філія Суспільної служби допомоги вул. Чураївни 5, кв.71 м. Полтава 36004

Глобинський місцевий осередок Всеукраїнського комітету прав людини 39074 Полтавська обл. Глобинський р-н с. Устимівка

Полтавська обласна організація інвалідів бульв. Конева 6-3 м. Полтава 36023

Центр правозахисту і контролю за дотриманням законності в Полтавській обл. Полтава, Пушкіна 119

Луганська громадська правозахисна жіноча організація "Чайка" містечко Пархоменко 38 Луганськ 91053

Івано-Франківська організація сиріт "Віра в Майбутнє" правозахисна організація сиріт м. Івано-Франківськ вул. Січових стрільців 56

Правозахисник -1 Асоціація Нові Горизонти 82100, Львівська область, м. Дрогобич, вул. Грушевського, 64

Інформаційно-профілактичний кризовий жіночий Центр 8 2 1 0 0, Львівська область, м. Дрогобич, вул. Грушевського, 64

Федерація Вільних профспілок Львівської залізниці вул. Гоголя 1/ каб. 579 а м. Львів, 79007

Харківська обласна спілка солдатських матерів Харків -2, вул. Іванова 27, пом.4

Харківська обласна профорганізація солідарних профспілок Української міжгалузевої республіканської профспілки Праця майдан Конституції 1, 6 під., пов.6, к. 6605, Харків

Харківська міська громадська організація "АССА" Харків, вул. Митрофанівська 10

Незалежна профспілка військовослужбовців України Рада північно-східного регіону Харків, м. Конституції, буд. 1, к.76-25

Тернопільська обласна громадська організація Спілка власників землі Тернопіль, вул. Кульчицької 8, оф. 415

Голопристанська районна громадська організація Суспільної служби України вул. Садова 22, с. Гладківка Голопристанський р-н Херсонська обл.

Фонд Милосердя та Здоров'я Вільна профспілка залізничників Волині вул. Київська, 30/2, м. Ківерці, Волинська область, 45200

Всеукраїнський комітет оборони прав людини вул. Хрещатик, 15 Київ

Всеукраїнська ГО інвалідів користувачів психіатричної допомоги "ЮЗЕР" Буковинський центр виборчих технологій

Жіночого інформаційно-консультаційного центру Житомир

Переяслав-Хмельницький осередок Всеукраїнського комітету прав людини вул. Набережна 12/24 переяслав-Хмельницький й Київська обл.

А детальнішу інформацію Ви можете отримати за телефоном 8(03848) 3-22-14.

Анатолій Войтко – член правління ВОГО "Поступ"

В наступних номерах "Вісника малозахищених":

Перемоги борців за
справедливість

Незасуджений
геноцид

Народ скаже –
як зав'яже

Юридичні
консультації

РОЗСТРІЛ

ЯК ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМИ

З обвинувального вироку по справі № 5211 (папки 1,2,3).

Кам'янець-Подільським обласним управлінням НКВС на території Старосинявського району викрита і ліквідована широкорозгалужена контрреволюційна Польська організація військова, створена польськими агентами Левицьким Генріхом і Шереметою Іваном. Районна команда ПОВ складалася з таких осіб: Шеремета Іван Васильович, Майструк Франц Феліксович, Коваль Петро Григорович (всі вони були заарештовані і розстріляні у 1938 році. -Авт.), причому Коваль входив до складу команди ПОВ як зв'язковий з районним центром української контрреволюційної націоналістичної організації. Організація ставила собі за мету створити боївки ПОВ на Старосинявському цукрозаводі і в селах району, щоби при виникненні війни між Польщею та СРСР надавати всебічну допомогу Польщі у поваленні радянської влади на Україні і встановлення польського уряду шляхом:

а) підняття повстання в тилу Червоної армії і деморалізації її тилів;

б) виведення з ладу автотранспортного парку цукрового заводу і машинно-тракторної станції, який підлягає мобілізації на потреби оборони СРСР, поряд з цим розгортання активної диверсійної роботи на стратегічній залізничній лінії Калинівка-Лепесівка в районі залізничної станції Адампіль-Старокостянтинів з метою загальмувати перекидання військ і техніки.

ПОВ створює боївки у ряді сіл Старосинявського району, зокрема в Івках, Гречаній, Адамполі, Александрівці, Новосинявці, Бабино, а також на цукрозаводі і МГС у складі 120 чоловік.

У 1937-1938 роках заарештовано з них 80 чоловік. Свідчення заарештованих керівників боївок та інших доводять, що в члени ПОВ вербувалися легіонери, петлюрівці, куркулі, контрабандисти та інші ворожі до радянської влади елементи.

За приналежність до ПОВ звинувачуються: *Коваль Петро Григорович, 1895 р.н. Шумський Михайло Дмитрович, 1896 Латинський Михайло Іванович, 1905 Дворцький Мар'ян Валерійович, 1901 (с.Требухівка) Коцюбинський Йосип Степанович, 1907 (с.Меджибіж) Ігнат Людвіг Іванович, 1910 Козак Михайло Антонович, 1908 Кокоско Станіслав Михайлович, 1908 Мазур Антон Йосипович, 1907 (всі з с.Олександрівка) Якубовський Іван Йосипович, 1899 Юзв Іан Якубович, 1879 (обидва з с.Адампіль). Мазур Гнат Антонович, 1884 (с.Уласо-Русанівка).* Всі вищеперераховані притягнуті до кримінальної відповідальності за приналежність контрреволюційної повстанської націоналістичної організації ПОВ. Постановою Особливої трійки УНКВС по Кам'янець-Подільській області від 26.09.1938 року за контрреволюційну діяльність за ст. 54-7, 54-9, 54-11 КК УРСР вони засуджені до вищої міри покарання - розстрілу.

Підписав обвинувачувальний висновок уповноважений УДБ по Старосинявському району Петров.

Всього ж на Старосинявщині протягом 1937-1938 років було репресовано 350 чоловік, які згодом були реабілітовані, а ще десятки були засуджені на різні строки покарання. Мало хто з них повернувся.

Денис ПІРАТОВСЬКИЙ

Тавро „ворог народу” знято

Уся рідня Невенгловських користувалася авторитетом в с.Браїлівка. Гелярій Францович працював у колгоспі ім. Сталіна будівельним бригадиром, Адольф Францович — рахівником, а Христофор Адольфович служив у Новоушицькому держказначействі. Це були вельми порядні люди. І раптом арешт... Школярка Маруся (дочка Гелярія Францовича) тяжко переживала цинічне до неї ставлення однокласників. Ще й брата виключили з педінституту. А звинувачені у чомусь родичі пропали безслідно. Отакі сенсації в селі були непоодинокі, а в тоталітарній імперії і поготів. Ось тільки 4 листопада 1937 р. на Со-

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге, доповнене і виправлене) авторів В.А.Дмитрик Л.А.Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відгукнеться на цю публікацію, а після закінчення відгуків опрацюємо і теж опублікуємо. Початок в номері ВМ1(34) від 1-15 січня 2005р.

ловках було розстріляно 300 академіків, професорів і письменників.

1947 р. Невенгловська А.Д. отримала анонімну вціпку з Новоушицького райвідділу міліції, що її чоловік І 0 квітня 1942 р. помер у таборі від хвороби серця. Нещодавно Невенгловська-Целковська М.Г. показала список з 429 чоловік по Новоушицькому району, репресованих у ЗОАО-х, початку 50 рр. і реабілітованих у 1958 р. У списку всі три Невенгловські значаться. Довідки держархіву Хмельницької області вщ 21.10.2002 р. свідчать, що рішенням надзвичайної трійки УНКВС Кам'янець-Подільської обл. від 28 вересня 1938 р. у м. Кам'янець-Подільському всі троє розстріляні за звинуваченням у належності до контрреволюційної націоналістичної організації „ПОВ” (Польська організація військова).

На підставі постанови президії Хмельницького облсуду від 11 січня 1958 р. всі троє реабілітовані по смертно.

Яків РЕКРУТНЯК, смт. Нова Душиця

... І БУВ ВИРОК „ТРІЙКИ” -РОЗСТРІЛ

Несподівано одержав поштівку зі Львова від пенсіонера В.А. Поплавського. Володимир Антонович нагадав про наше давнє знайомство (наприкінці 1989 року), коли я працював кореспондентом ідеологічного відділу тодішньої обласної компартійної (інакших на той час іще не було) газети „Радянське Поділля”. Мій випадковий знайомий, якого я (о, сором!) навіть не відразу пригадав, написав, що розшукує мене вже понад десять років, аби ще раз подякувати за допомогу в пошуках відомостей про його страченого в 1938-му батька та публікацію з цього приводу під заголовком „Один із розстріляного покоління”. Щоправда, допомога моя була скромною, а замітка не дуже великою. Власне, він і сам це чудово розумів. А тому ще раз подякував за журналістську сміливість у той час, коли за такі теми брався далеко не кожен газетяр.

У моєму спустошеному кількома переїздами архіві дивом зберігся старенький (за 10 коп.) блокнот із нотатками того часу та поживка газетна вирізка. Не підвела, на щастя, й пам'ять. Пригадав, як оповідав тоді ще набагато молодший (нині йому вже вісімдесят) Володимир Антонович про хвилюючі відвідини рідного подільського села Мала Салиха. Від Львова шлях сюди не близький, але приїжджав щороку. Й одразу ж із автобуса поспішав на сільський цвинтар, щоб запалити свічку на могилі матері, постояти в зажурі, помолитись і пригадати вкотре все, що випало на долю його родини. А то були надзвичайно важкі часи — більшовицька революція, громадянська війна, примусова колективізація, сталінські репресії, Велика Вітчизняна війна. Все пережила Марія Францівна, випила, як мовиться, гірку чашу до дна.

Та чи не найстрахотливішим було літо тридцять восьмого. Сталінські сатрапи вершили свої криваві жнива. Потрапив у те людське місиво й Антон Йосипович Поплавський — один із голів колгоспу в тодішньому Антонінському районі. Нічний арешт був несподіваним, як грім серед ясного неба. Вранці село дізналося, що „чорний воронок” увіз невідомо куди не тільки керівника сільгоспартілі, але й бухгалтера Закільського, бригадира Дзенгилівського, столяра Загроцького й інших.

— Мене тієї ліховісної ночі вдома не було, — розповідав Володимир Антонович. — Я гостював у тітки в сусідньому селі. Навіть у думках не міг припустити, що батько в чомусь винен. Адже знав його як чесного й самовідданого трудівника. Від зорі до зорі колгоспними

справами переймався. Артіль наша не пасла задніх. Як нині пам'ятаю, того року на трудовень по 6 кілограмів зерна виходило: на ті часи непоганий показник, я вам скажу. В артілі всі працювали дружно, сумлінно. Трудова дисципліна в ті роки була залізною, але свідомою: люди щиро вірили в обіцяне світле майбутнє. Чи не єдиною розвагою був колгоспний духовий оркестр, який надихав на трудові подвиги.

Й однієї глухої ночі все це було перекреслено. Голову передового господавства оголосили ворогом народу. Відповідних утисків зазнала і його сім'я, єдину корову-годувальницю і ту забрали, а значить, позбавили дітей молока — щоденного поживного харчу. Володю виключили з комсомолу. Покинувши школу, він подався до фабрично-заводського училища. Вдома залишилися дві молодші сестри та хвора й згорьована мати. Правда, добрі односельчани допомагали в лиху годину — хто куснем хліба, хто шматочком сала, кринкою молока чи грудкою цукру. Так і вижили, дякуючи Богу.

Спочатку батька тримали в шепетівській тюрмі. Сюди Марії Францівні ще дозволили передати чоловікові передачу. Повернули чоботи, білизну. А потім етапували до Кам'янця-Подільського: на той час обласного центру. З тих пір про в'язня Поплавського ніхто нічого не міг сказати достеменно — як у воду канула людина. Можна було лишень здогадуватися про його трагічну долю, бо він був не першою і не останньою жертвою тоталітарної комуністичної системи. Хто потрапляв у її лабета, той вже не повертався — зникав безслідно, наче тінь.

... Минуло майже десять років злиденного життя. В жовтні 1957-го розпочалася процедура реабілітації невинних жертв репресій. Невдовзі дістали вісточку про батька і діти Поплавського (мати тоді вже померла). Хмельницький обласний суд реабілітував Антона Йосиповича посмертно — »за недоведеністю складу злочину в його діях». І воно, власне, зрозуміло: хіба можна довести те, чого не було в дійсності?! Десятки років як найдорожчу сімейну реліквію зберігав оцей папірець із стандартним повідомленням старший син. І весь час плекав надію, що рано чи пізно все-таки дізнається більш докладно про обставини трагічного зникнення батька.

Наприкінці вісімдесятих імперія зла доживала свої останні роки. В совковому суспільстві почався незворотний процес демократизації. Під тиском громадськості більш відкритою стала й служба безпеки, до її архівів почали надходити запити від дітей і онуків репресованих. Нерідко це робилося через місцеву пресу. Так зробив і В.А. Поплавський: написав листа до «Радянського Поділля», а потім — в Управління КДБ по Хмельницькій області, звідки й одержав дозвіл ознайомитися зі справою батька.

І ось про що він дізнався. Поплавського в числі сорока таких же, як і він, невинних подолан було засуджено за постановою «трійки» УНКВС по Кам'янець-Подільській області від 26 вересня 1938 року. Йому інкримінували контрреволюційну діяльність за статтями 54-11, 54-7 і 54-

4 Міра покарання — найвища — розстріл. Вирок був виконаний 1 жовтня в Кам'янці-Подільському.

Начальник підрозділу УКДБ В.І. Захаров пояснив Володимир Антоновичу, що його батька «засуджено необгрунтовано, з грубими порушеннями соціалістичної законності». Тоді кадебісти іншими формулюваннями ще не мали права оперувати: система ще залишалася радянською, комуністичною. Проте, намагаючись самоочиститися, вона вже визнавала гріхи давніх років, які замовчувати далі було неможливо. Розбурханому перебудовою суспільству потрібно було кинути кістку, аби бодай трохі заспокоїти.

«Ворога народу» з Малої Салихи

НКВС звинуватила в причетності до антирадянської організації, так званої ПОВ (Польської організації військової), яка нібито мала за мету повалення радянської влади в Україні шляхом диверсій і шкідництва. Та, як з'ясувалося в ході перегляду кримінальних справ у. наші часи, ПОВ — звичайнісінький міф і вигадка, на які тоді, наприкінці тридцятих, енкаведисти були добрячими майстрами. Будь-яких доказів «вини», крім обмов і «самозізнань», у сфабрикованій справі не було. А як вибивали зізнання в катівнях НКВС — тепер відомо всім. У тюрмі Антон Йосипович діставав інсульт, утратив мову та здатність пересуватися. Під протоколом його допитів стоїть якась закарлючка, невідомо навіть, чи ним поставлена.

... Гортав поживклі сторінки татової «справи і шукав бодай одного факту звинувачення». Надибав лише таке: в колгоспі нібито згноїли 40 центнерів соломки та полови з метою знищення тяглової сили, цебто коней. І сльози навернулися на очі. Звинуватити в такому людину, яка всю себе віддавала колгоспному виробництву, — що могло бути безглуздішим?! Але кати сталінського терору і не збиралися керуватися здоровим глуздом, виконуючи плани кривавих жнив, адже рахунок жертв ішов не на тисячі, а на десятки і сотні тисяч приречених до страсти людей, у яких і донині навіть справжніх могил немає.

Пригаду, яким схвильованим повернувся того пам'ятного року В.А. Поплавський із військового кладовища в Хмельницькому. Там він поклав квіти до пам'ятного знака жертвам сталінських репресій — на символічну могилу тих земляків, кого, як і його батька, таємно арештували, таємно судили, таємно вбили, таємно «поховали». А потім писали, закриваючи «справу»: місце захоронення — невідоме.

Постріли з минулого б'ють дотепер

Поруч з Берездовом розташовані села Селичів, Зубівщина та інші, які завжди були донорами для нього. 75 років тому тут сталася кривава трагедія, що мала жахливі наслідки для багатьох жителів цього краю. Під кінець 1929 року каральними органами були розстріляні безвинні місцеві жителі: Федір Кучерук, Григорій Нижник, Іван Корнійчук, Кіндрат Рижук, Пилип Лойко, Терентій Печенюк, Яків Ейсмонт. Був би розстріляний і Терентій Ейсмонт, але йому дивом вдалося втекти з камери Шепетівської тюрми НКВС через кордон у Польщу. А Семен Кравчук, Василь Корнійчук, Никифор Кравчук, Василь Дей-калюк, Іван Корнійчук були нізачо засуджені до різних строків позбавлення волі. Трагічно склалась їх доля. Наприклад, Василя Олександровича Дейкалюка було засуджено «особливою трійкою» до 10 років тюрми. Але він вибув два строки за фатами: у 1938 році був повторно засуджений «трійкою» МВС ніби за те, що у таборі проводив антирадянську пропаганду. Ще й 2 вересня 1955 року він писав з місць позбавлення волі Генеральному прокуророві СРСР що написав 62 скарги в різні інстанції, але їм не дають ходу, вони осідають в МВС. Тобто він вже сидів 26 років, позбавлений волі.

Усі жертви компартійної системи народилися і жили на території Берездова, Селичева та Зубівщини. Ніхто з них не повернувся додому, окрім одного, але про це трішки нижче. Подібне відбувалося масово і повсюдно в кінці 20-х та на початку 30-х. Були знищені люди думуючі, заможні, на яких трималося село. Це тоді у селян було вбито прагнення до праці на землі, любов до села. З сіл люди почали втікати, і біжать понині.

Федір Іванович Савчук, 28 років, мешканець с. Зубівщина, яке знаходилось на території Селичівської сільради, був одружений на малограмотній селянці Марії, їй було 21. Федір був членом сільради, сільським кореспондентом газети «Радянське село», але найбільше зал-

продовження на 4 стор.

продовження, початок на 1 стор.

ти все майно редакції ВМ та ПІ. Саме отак незаконно, використовуючи службові становище, просив суд, як коханку, бо закон однозначно забороняє арештовувати майно ЗМІ та громадських організацій Але, що йому закон? Оце було цілло Івана Гладуняка – знищити неугідних йому ЗМІ, які захищають малозахищених. Суд не забарився з послугою Гладуняку І.В. і як добрий злочинець, протизаконно арештував майно газети ВМ, громадської організації ЗБЗС і її керівника, навіть його пенсію і зарплату працівників ЗБЗС і газети, яку борці отримують як благодійну допомогу. Не будемо писати те, про що не раз описували, а але й сьогодні ми своїм майном не розпоряджаємось, бо влада Гладуняка тримає його (в т.ч. і півквартири керівника ЗБЗС і рахунок в банку на заробітну плату працівників газети і ЗБЗС) ще під арештом, хоч рішення суду про зняття арешту прийнято ще в березні 2005року.

Не від нашого імені (не нами) до Генпрокуратури було надіслано 4 провокаційні позовні заяви. Про це ми дізналися пізніше, ніж вони були вже використані паном Гладуняком. Посадова особа використовує цей матеріал не мала права. Тому ми вважаємо, він сам спровокував цей наклеп, ніби ми на нього писали. Звичайно, цьому люди не вірять, адже всі знають, що борці за справедливість не анонімки пишуть, а „ріжуть” правду в очі. Проте, стосовно п. Гладуняка написана очевидно там правда, бо коли ми хотіли допомогти прокуратурі і слідству зробити перевірку викладеної інформації – то нас не допустили. Дивує дещо, що в цій папері не вказаний нетішинський хлібо-завод та те, що не висвітлено і не виявлено, яким чином прихватувалися хлібні магазини, бо, збудовані вони на державні кошти для міста, але народ давно каже, що воно належить Івану Васильовичу через підставних осіб.

А втім, це дивує не дуже. Нема ж там і того, про що писала газета „Дзеркало тижня”, як на ХАЕС десятки мільйонів крадуть щорічно при голуванні в місті Івана Гладуняка. Але ж хіба все опишеш? Та ще й ховають інформацію. Наприклад, про жодну з подій, які ми описували у цій газеті, ніхто нас не повідомляв про наслідки. Добре, що люди допомагають – хто що почує. От кажуть, що вже з наших колишніх прибічників злочинної влади Кучми - Януковича формують адміністрації нового Президента в районах, і чого тут дивуватися, адже хто формує – І.В. Гладуняк.

Ось чому нас не здивувала стаття Ольги Мороз „Про прозорість і відкритість нової влади” у газеті „Нетішинський Вісник”, де звучить хвалебна пісня Гладуняку. В цій статті головного редактора НВ описується перша Прес-конференція новопризначеного голови Хмельницької ОДА. Вже судячи з самої назви, вбачається нещирість.

Адже кому-кому, а НВ все добре відомо, бо саме в цій газеті влада І.В.Гладуняка опублікувала анонімну статтю „Через долю жінки – інваліда до владних структур”, в якій обіляють багнюкою видуманої брехні непричетного до події, про яку йдеться у статті, кандидата на посаду мера, конкурента Івана Гладуняка та нахабно опубліковано конфіденційну і неправдиву інформацію про раніше судимо-

НАШОМУ ДІДОВІ ПОЛЕГШАЛО

го, якого потім за те, що він не забрав позов із суду на газету НВ арештували, пришили справу і засадили на 15 літ. Проте, що це так прозвучало 6 квітня на весь світ у телепрограмі „Без табу”. Якщо ж пан Гладуняк дійсно прозора влада, нехай назве авторів пасквілю у НВ, нехай відповість звідки той автор „від влади” взяв кримінальну справу рецидивіста, щоб опублікувати з неї цитати, навіть, їх брехню про згвалтування, яку ще радянська влада визнала брехнею. Оце було б відкритістю і прозорістю. Далі пані Мороз пише про порядність пана Гладуняка. Цікаво, де і як вона її перевіряла?

Служба порядного і прозорого І.В.Гладуняка, проводячи прес-конференцію, зробила її настільки прозорою, що „забула” проінформувати про її проведення загальнодержавну газету „Вісник Малозахищених” яка публікує цю статтю і публікувала раніше багато інших, що викривають особу І.В. Гладуняка впродовж його кар’єри, починаючи з посади мера м. Нетішина до Губернатора. Натомість ті ЗМІ, котрі хвалять постійно, жодну не забули.

Ще у преамбулі газети НВ йдеться про те, що в особі І.В. Гладуняка область отримала господарника. За 9 років господарювання пана Гладуняка в м. Нетішині було організовано найгучніше в Україні багатомільйонне злочинство на ХАЕС, за що ніхто не був покараний. Не треба читачеві доказувати, що мера міста підприємство не може обійти з розподілом квартир, бо він ордері роздає і, звичайно, контролює законність. Так от. Ще в 1994 році ХАЕС під час тамтешнього скандалу подала заступника генерального директора Бугаєва до суду за незаконний розподіл двох десятків квартир. Але це було лише для того, щоб той пан Бугаєв забрав свій позов до ХАЕС, бо коли він це зробив, справу зупинили. Але ж не мали права, бо справа кримінальна. Та, видно, судом хтось командував більше, ніж закон. Так само й сьогодні не закрита ще певне справа особи, наближеної до пана Гладуняка, пані К. – завідувачою дитячим садочком, яка збирала тисячі доларів для торгівлі новозбудованими квартирами. Звідки вона ті квартири брала? Що цікаво, коли пана Бугаєва таки налякали, (звільнили із ХАЕС), ланцюжок дав збій очевидно, бо пані завідувача „втекла”. А ще цікавіше те, як співпало призначення пана Гладуняка на голову ОДА з тим, що в міліції одразу після його призначення стали розраховуватися на тисячі доларів з усіма, хто давав хабарі пані К., завідувачій дитсадком. Як тут не подумати, що це зроблено з переляку від того, що нова влада могла її знайти. Адже, мабуть, півміста знає, де вона (крім прокуратури і міліції). А якби знайшла, то за два десятки заяв від обдурених, мабуть, змусні були б її посадити. А тоді б вона назвала тих, хто від неї брав частину тих доларів, видавав ордері. Крім того, якщо припустити, що попередній багаторічний нерозрахунок з обманутими пояснюється хібащо тим, що кошти вже були витрачені, то стає вірогідним, чий то грошики. Чи не наші, людські, сьогодні повертають та ще й під наглядом міліції?

Час господарювання у м. Нетішині господарника пана Гладуняка припав на період прихватузації. Мудрий юрист за фахом господарник так приватизував Нетішин, що в казну надійшло майже нічого. І приватизувалося не чиясь там, якогось заводу, а все, що було державою збудоване для міста. Тобто господарник просто відібрав у народу. Хлібозавод, телебачення – усе, що найбільш прибутковіше пішло, і пішло, кажуть, не далеко від Івана Васильовича. За 9 років в м. Нетішині, навіть, цвинтаря не збудував, водопровід в селі тягнув, але, кажуть, лише до дачі труб вистачило.

А що за правопорядок у місті був? За його господарювання і колишнього начальника КГБ вбили по наглому, і свідків цих подій знищили, а що вже казати про простих смертних і не дуже простих, то ті просто зникають, або їх списують на самогубство, на аварію тощо.

На 3-й день після виборів пана Гладуняка на посаду мера у м. Нетішині одним з непосвячених членів комісії у тлумочці знайдено списки-оригінали виборців.

Не захотілося далі преамбулі читати, ту хвалебну публікацію, але кинув оком – „Пріоритети”. Глянув, і перше, що побачив – борги 71 млн. по зарплаті. Де ж вони взялися, чи ж перед виборами президента нас, читачів, не запевняли, що їх на Хмельниччині нема? Чи Ви, Іване Васильовичу, тоді їх не бачили? Чи, може, отак і тоді заявляли про борги? А якщо бачили, якщо вони й при Вас були, то куди ж Ви в губернатори лізете? Зупиніться, доки та область ще трошки належить народу, а не Вам.

Далі читаю – „гостре питання робочих місць”. І правда, у нас на ХАЕС після пуску другого блоку на 75% збільшилося безробіття. А хіба ж не Ви під час приїзду Януковича в Нетішин доказували, що пуск блоку додасть робочих місць?

Хіба на пуску блоку №2 ХАЕС Ви без очей були, коли його з незавершеним будівництвом пускали в угоду Кучмі і Януковичу? От що відповідає голові міста Нетішин Миколі Панасюку на його запит щодо проблем недобудов на прилеглий території до ХАЕС т.в.о. Президенти ДП НАЕК „Енергоатом” Ю.Л. Коврикін: „Планом будівництва на поточний рік передбачено продовження робіт на енергоблоці №2 ХАЕС (обсяг капіталовкладень –125,444 млн. грн.). Але враховуючи, що для виконання зазначених робіт планується залучити бюджетні кошти, ...”. То, як Ви пояснете (пане господарнику) те, що пущений торік об’єкт має забрати з бюджету 125 млн.? Ви ж відповідали за що галузь і контролювали пуск блоку. Пустили його передчасно в угоду Януковичу – так? Дайте прозору відповідь. Ви дасте її, бо дасте її (відповідь) і народ, і Президент України, і Прем’єр – Міністр, бо чекати результатів Вашої діяльності на посаді голови ОДА надто ризиковано, та й просто неможливо. Гріх, бо Ваша хвороба невиліковна.

Дев’ять років Вашого правління в м. Нетішині і з 2003 року на посаді заступника голови ОДА Ви нічого не робили, аби містом-супутником АЕС керувало місто, його громада. З Вашої вини і до сьогодні вирішує долю м. Нетішина не громада, а „добрий” дядько – ХАЕС. Ви знали і знає-

те, що якщо в ХАЕС (НАЕК) забрати кошти на розвиток міста і віддати в руки громади, то Вам перепаде мало і роль Ваша в її очах упаде. А так, Ви „вибивали” у ХАЕС, – давали громаді те, що не Ваше, а дивіденди господарника клали собі. ХАЕС Вас любить, бо вирішує з Вами, коли кинути кістку громаді, щоб не виступала, а вона (ніби громада в особі правителів Нетішина) Вас любить, бо ж усе від Вас, або через Вас, як через Бога.

Тепер, ще більше – губернатор! Не втерпів я, кинув далі оком погляд-заголовками, що ще пан Гладуняк підкреслив на конференції таке, що не пропустила поза увагою вірна йому (так виглядає) автор публікації?

Перше – люстрація і порушення під час виборів. До люстрації - очищення від тих, хто порушив виборчий закон, він (Гладуняк І.В.), пише О.Мороз, ставиться скептично. Хіба ж йому вийде інакше? Як же тоді ставити отих, вірних, йому, а не народу на посади? Не вийде. Адже їх, порушників, гнати треба, а він хоче їх, найвірніших злочинній владі, при собі залишити, головами райдержадміністрацій порозставляти і інші посади теж таких чекають за його губернаторства.

Друге – про реприватизацію. Ну, звичайно ж, Іван Васильович буде проти. Що йому до того, що цукор, масло, хліб, цементні заводи та фабрики, які були державним, народним надбанням, тоді ж злодюги, за безцінь похапали, а тепер кажуть перегляд: „Колосальні підготовки потребують”. Не вірте, люди! Зберіть тих, хто працював до приватизації підприємства і запитайте, чи їх хто спитав і чи рахувався з ними, коли це підприємство знецінили і загарабили під себе. Оце і вся підготовка і весь суд хай буде.

Він – І.В.Гладуняк переживає, що всі, хто приватизував у Нетішині і в Хмельницькій області не без його участі, побудуться того, що незаконно взяли. А у них закони жорстокі.

Третє (останній підзаголовок) – про непередставлення його головою ОДА ні Президентом, ні прем’єром. Прочитайте, де тут відповідь? Очевидно, що її не було на конференції. Тож газета натомість викладає позицію Прем’єра Тимошенка вірогідно, що „висмоктану з пальця”, бо не посилається на джерело інформації. Нам же, очевидно, що й указ про призначення Івана Гладуняка головою ОДА публікувався напівсекретно. Вперше його почули ввечері по маловідомому на Хмельниччині каналу СТБ, а після 24⁰⁰ по 1+1. І все.

Принаймні ні на третій, ні на четвертий день після призначення я не бачив інформації на центральних каналах, на „П’ятому” чи на телеканалі „Ера”. Виглядає це як перевірка на реакцію публіки. А публіку обдурили, мовчить. Діяла на Хмельниччині „Помаранчева хвиля” ніби для того, щоб пана Гладуняка до портфеля не допустити, та ніде їхньої дії, а тим більше результату не видно. Чи дійшла вона до Ющенка і Тимошенка, невідомо. Складається таке враження, що вона для того й створювалася, щоб від тих, хто проти Івана Гладуняка – губернатора, зібрати докази його непорядності, нечесності, недемократичності і покласти під сукно, або віддати Івану Васильовичу в обмін на портфельі.

Григорій Цвях

„З’ЄДНАННЯ БОРЦІВ „ЗА СПРАВЕДЛИВІСТЬ” П Р О П О Н У Є:

Виходячи з господарських потреб організації і необхідності захисту малозахищених верств населення від незаконних і несправедливих посягань корумпованої частини чиновництва, та з урахуванням того, що вона не фінансує борців за справедливість і газету „Вісник Малозахищених”, ЗБЗС здійснює передбачене статутном підприємництво з доходів від основної діяльності.

Надходження від такої діяльності спрямовуються виключно на благодійність захисту і реалізації законних прав, свобод та інтересів малозахищених, на забезпечення господарської діяльності ЗБЗС і для газет «ВМ» та «ПІ» у розмірах та порядку, передбачених ЗУ «Про благодійництво та благодійні організації», та на розрахунки з бюджетом згідно Закону про прибуток для неприбуткових організацій.

Фінансова діяльність ЗБЗС є складовою основної статутної діяльності, ціллю якої є не прибуток, а забезпечення благодійності та господарської діяльності ЗБЗС і полягає в наданні платних пільгових (за нижчою ціною в місцевості) послуг малозахищеним верствам населення для досягнення статутних цілей, щодо захисту і здійснення їх прав, свобод та законних інтересів, зокрема:

- * Юридична консультація – перша безкоштовна, наступні від 3 грн. (найпростіші передплатникам ВМ безкоштовні)
- * Складання юридичних документів: Найпростіших – від 3 грн.;
- * Скарг, заперечень, звернень, пояснень – від 5 грн.;
- * Апеляційних касаційних скарг, заперечень, пояснень – від 20 і більше (залежить від обсягу роботи);
- * Претензій – 10-100 грн.;
- * Позовних заяв цивільної, адміністративної справи 10-40 грн., господарської, кримінальної справ 20-200грн.;
- * Ознайомлення з одним томом цивільної, адміністративної, господарської справи: – від 10 до 40 грн. за годину.
- * Представництво в судах: одна година від 10 грн. за годину (неплатоспроможним – представництво авансом).
- * Оформлення правовичних та інших процесуальних документів: від 10 до 100 грн.
- * Реєстрація громадян як суб’єктів підприємницької діяльності, створення юридичних осіб будь-яких організаційно-правових форм діяльності: – від 30 до 300 грн.
- * Роз’яснення з оформлення спадщини, оформлення документів по набуттю права власності на спадщину: – від 20 до 200 грн.
- * Компенсаційні виплати остарбайтерам: консультації - безкоштовні; написання процесуальних документів для одержання виплат, в разі перешкоджання (або, коли є підозра на перешкоджання) цим виплатам з боку чиновників – авансом від 3 % від

виграної суми цих компенсацій, соц. виплат, відшкодувань (залежно від обсягу роботи).

* Стягнення боргів. Визнання права власності - ціна договірна залежить від обсягу робіт;
 * Спори щодо операцій з земельними ділянками, нерухомістю – ціна договірна, залежить від обсягу робіт.
 * Ведення господарських справ: – від 100 грн;
 * Письмові роз’яснення чинного законодавства; складання договорів, юридична консультація - від 10 до 50 грн.
 * Складання скарг до Європейського суду: – від 30 до 90 грн. (без послуг перекладача).
 Ціна може змінюватись залежно від обсягу роботи.
 Представниками (захисниками) інтересів малозахищених у судах від імені ЗБЗС може бути будь-який юрист (чи просто спроможна людина), що уклав із ЗБЗС угоду підряду (тресторонню угоду: ЗБЗС – малозахищений – представник). Представництво (захист) здійснюється під контролем ЗБЗС. Всі розрахунки з малозахищеними здійснюється через касу.
 Представник (захисник) отримує 75% від плати за виконану роботу. Наперед плата не

береться.
 Розрахунок лише чеком – порушник позбавляється права співпраці з ЗБЗС.
 Надання іншої юридичної допомоги - за домовленістю. Гарантія справедливого ставлення юристів З’єднання до Вас у тім, що вони **підконтрольні Раді ЗБЗС**.
 Також здійснюємо:
 ***Оформлення:**
 – візиток; логотипів, буклетів;
 ***Заповнення платіжних доручень:** доручення – від 80 коп./1арк.;

Юридична консультація

Підтримка Сільгоспвиробників

Чи може сільгоспвиробник, який вирощує сільськогосподарські культури, і є фізичною особою та платить єдиний податок, розраховувати на отримання банківського кредиту?

Верховна Рада у Постанові № 1698-ІУ від 11 травня 2004 року “Про інформацію Кабінету Міністрів України “Про дотримання вимог законодавства щодо підтримки агропромислового виробництва та пріоритетності соціального розвитку села в Україні у 2004 році та формування ефективних механізмів їх розвитку на перспективу” зазначала, що вимоги законодавства щодо підтримки агропромислового виробництва та пріоритетності соціального розвитку села в Україні, незважаючи на збільшення фінансування галузі, не виконуються в повному обсязі. Це стримує процеси реформування на селі, підвищення конкурентоспроможності галузі та вирішення соціальних проблем у сільській місцевості. Враховуючи складну ситуацію в агропромисловому комплексі та соціальній сфері на селі, Верховна Рада визначила 2005— 2015 роки періодом їх пріоритетної державної підтримки. Причому, загальні обсяги фінансування державних цільових програм розвитку агропромислового виробництва повинні, на думку парламентаріїв, становити не менше 10 відсотків від видатків Державного бюджету України на відповідний рік.

Законом “Про державну підтримку сільського господарства України” запроваджена кредитна підтримка виробників сільськогосподарської продукції (кредитна субсидія). Режим кредитної субсидії полягає у субсидуванні частини плати (процентів) за використання короткострокових та середньострокових кредитів, наданих банками у національній валюті.

Така субсидія надається сільськогосподарським підприємствам, що виробляють об’єкти державного цінового регулювання. Відповідно до пп. 3.3.1. Закону “Про державну підтримку сільського господарства України” такими об’єктами є: пшениця і суміш пшениці та жита (меслин); жито; ячмінь; овес; кукурудза; борошно пшеничне або суміші пшениці та жита (меслину); соєві боби тільки неподрібнені; насіння льону тільки неподрібнене; насіння

тільки з ріпаку неподрібнене; насіння соняшнику тільки неподрібнене; шишки хмелю свіжі або сухі, подрібнені або неподрібнені; цукор з цукрових буряків. Субсидуванню підлягає частка процентів за кредитом, основна сума якого використовується за цільовим призначенням на потреби виробництва окремого об’єкта державного цінового регулювання. Розмір кредитної субсидії надається до 50 відсотків від розміру процента, нарахованого на основну суму кредиту, але не вище 50 відсотків від розміру середньозваженого процента за кредитами банків у національній валюті, повністю забезпечених заставою, який фактично склався в Україні станом на 1 лютого поточного бюджетного року, та наданих:

- а) для короткострокових кредитів — строком до 12 календарних місяців;
- б) для середньострокових кредитів — строком до 36 календарних місяців.

Кредитна субсидія надається позичальнику щоквартально, виходячи з суми фактично сплачених процентів за відповідний період.

Кредит, проценти за яким субсидуються, має цільове призначення:

- а) короткострокові кредити використовуються виключно для придбання товарів (запасів) на потреби виробництва окремого об’єкта державного цінового регулювання. Перелік таких товарів (запасів) визначається Кабінетом Міністрів України;
- б) середньострокові кредити використовуються виключно для:

- придбання або будівництва основних фондів сільськогосподарського призначення І групи та проведення їх капітальних поліпшень;
- придбання основних фондів ІІ групи сільськогосподарського призначення, у тому числі на умовах фінансового лізингу, та проведення їх капітальних поліпшень.

Підготував до друку Добровольський Олександр

Не платник, а маєш платити

Підпунктом 3.1.1 п.3.1 ст. 3 Закону “Про податок на додану вартість” передбачено, що об’єктом оподаткування ПДВ є операції з продажу товарів (робіт, послуг) на митній території України. Відповідно до ст. 2 цього ж Закону платником ПДВ є особа, обсяг оподатковуваних операцій якої протягом будь-якого періоду з останніх дванадцяти місяців перевищував 3600 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а також особа, яка здійснює на митній території України підприємницьку діяльність з торгівлі за готівку незалежно від обсягів поставки, за винятком фізичних осіб, які здійснюють торгівлю на умовах сплати ринкового збору в порядку, встановленому законодавством.

Підставою для реєстрації фермерського господарства як платника ПДВ є реалізація ним продукції власного виробництва за готівку, якщо така реалізація здійснювалась не на умовах сплати ринкового збору.

Пунктом 11.29 ст. 11 Закону “Про податок на додану вартість” встановлено спеціальний режим оподаткування для сільськогосподарських товаровиробників, згідно з яким до 1 січня 2006 р. суми ПДВ, що підлягають сплаті до бюджету за реалізовані сільськогосподарськими товаровиробниками товари (роботи, послуга) власного виробництва, включаючи продукцію, виготовлену на давальницьких умовах із власної сільськогосподарської сировини (крім підкацизних товарів), залишаються в розпорядженні сільськогосподарських товаровиробників і використовуються ними на придбання матеріально-технічних ресурсів виробничого призначення. Такий спеціальний режим оподаткування може використовуватися сільськогосподарськими товаровиробниками — платниками ПДВ, у яких сума, одержана від продажу сільськогосподарської продукції власного виробництва та продуктів її переробки за попередній звітний (податковий) рік, становить не менше 50% загальної суми валового доходу підприємства.

продовження. початок на 2 стор.

ляв він сала за шкіру односельчанам своєю діяльністю на посаді уповноваженого з хлібозаготівель. По суті, його статті в газеті були не чимось іншим, як доносами на можливих селян. Його боялися і ненавиділи, неодноразово попереджували, щоб він припинив шантажувати селян.

За ініціативи Савчука, Івану Максимовичу Корнійчуку замість 80 пудів нарахували здати безоплатно 350 пудів, Василю Дейкалюку замість 50 — 275 пудів зерна. Тобто актив села допомагав радянській владі винищувати найбільш грамотних і заможних селян. Доводилися такі завдання, щоб їх розорити, щоб вони померли з голоду. Так воно згодом і сталося. Життя у селі вже у 1929 році ставало нестерпним. Розгублені люди не знали, що робити, де шукати вихід. У вересні і жовтні, хто не хотів коритись, збирались групами то у Якова Ейсмонта, то у Терентія Ейсмонта, обмінювались думками, радились і не знаходили ради. У них забирали останнє, не залишаючи надії. Терентій Ейсмонт, Федір Кучерук відкрито засуджували владу за те, що вона накладала податки, які неможливо було виплатити. Терентій Печенюк говорив: «В Америці і то жити легше, там пла-

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

тять один долар за десятину. Від нас хліб забирають і вивозять за кордон. У нас незабаром буде голод!»

...7 жовтня 1929 року Федір Савчук їздив у ліс по дрова, повернувся під вечір. Десь між 20-21 годинами вийшов з хати на подвір’я, щоб напоїти коней. Дружина Марія почула на подвір’ї постріл і крик. Вона вискочила з помешкання і побачила, що у дворі її чоловік стояв на колінах і гукав на допомогу, та в той самий час чула ще тупіт ніг двох людей за хатою сусіда Дмитра Судака у напрямку до річки, на Селичів.

Пораненого Савчука допитував начальник групи №3 СПО Пуртов у присутності головного лікаря Берездівської лікарні Гольдберга. Сількор дав свідчення, що не знав хто у нього стріляв, нікого не бачив і нічого не чув. Але він вважав, що стріляли в нього вороги радянської влади через його громадську діяльність сількором і хлібозаготівельником. Два тижні тому хтось на дверях хати намалював хрест. Наступного дня у Зубівщині, в навколишніх селах лютували НКВС і міліція. У «куркулів» шукали зброю, робили обшуки. У С. Кравчука знайшли 2 бутлі самогону.

Один вчитель свідчив, що Дейкалюк може бути причетним до вбивства,

тому що висловлювався зле про Савчука, який ніби наклав більше податку зерном, ніж було треба. Свідок М. Кіберник дав покази, що на квартирах Ейсмонтів збиралась антидержавна група, яка вела розмови про швидкий кінець РСР і перераховував хто саме.

Слідство було недовгим і воно «встановило», що напад здійснили четверо: Терентій Ейсмонт, Кіндрат Рижук, Григорій Нижник і Пилип Лойко.

Стріляв Т. Ейсмонт, куля влучила активістові в живіт. До групи «убивць» сількора Савчука приписали усіх, хто якимось чином колись висловлював незадоволення тодішньою владою. Під час слідства і пізніше ніхто себе винним у звинуваченнях не визнав, а було по справі заарештовано більше десятка селян. Над усіма нещадно знущались. «Сов. секретно По чотеле грамма

5. XI на рассвете, из-под стражи сбежал активный участник убийства в селе Зубовщина Аннопольского района селькора Федота Савчука Терентий Федорович Эйсмонт, 33 года, уроженец с. Берездов Аннопольского района Шепетовского округа. Есть предположения, что будет пытаться уйти в Польшу. Необходимо установить наблюдение за его

домом и его родными». Терентій Ейсмонт дійсно перейшов після втечі кордон і опинився у Польщі. До 1941 року перебував на території Польщі і Німеччини. В період з грудня 1941 і по січень 1944 року перебував у рідному селі Берездів і служив на посаді районного референта по заготівлях, виконував розпорядження окупаційної влади. Вдруге був заарештований у 1944 році 25 січня відділом контррозвідки НКО «Смерш» 23 строкового корпусу і засуджений до 20 років каторжних робіт за співробітництво з німецько-фашистськими окупантами. Знову допитаний у справі вбивства сількора Ф. Савчука, Т. Ейсмонт винним себе не визнав, знову підтвердив, що ні в якій контрреволюційній групі не перебував, тому що такої не існувало. А з тюрми НКВС утік тому, що там його жорстоко били і знущались. Ще в 1957 році органами проводилось додатково розслідування за фактом убивства Федора Савчука, де було встановлено, що В. Дейкалюк був безпідставно засуджений. Усі учасники цієї кримінальної справи лише на початку 90-х були повністю реабілітовані, помертно. Страшно їм, мабуть, було помирати, безвинно звинуваченим. Уже не дізнаємось... ніколи!

Валентин СЕРГІЄВСЬКИЙ

далі буде...

Н а р о д с к а ж е — я к з а в ’ я ж е

Найкращий родовід — послуги батьківщині і людству

Ж. Деліль

Я повинен жити для блага вітчизни, або ж загинути разом з нею

Цицерон

Самі любими і невідкладні справи відступають перед небезпекою для батьківщини

Л.М. Леонов

Якщо людині не притаманні якості достоїнств, які користуються повагою суспільства, соба не буде корисною

батьківщині, але крім них, їй потрібні ще й особливі — вищі духовні цінності (самопожертва в інтересах суспільства тощо).

Н.Г. Чернишевський

Поза суспільна людина не може мати моралі

Вольтер

Посміємось з себе

щоб з нас не
сміялися

Питає лукавий лукавого: “як виглядає підземне царство?”

— Зачекай трохи і я тобі з відти напишу

“Вісник Малозахищених”
Інформаційна громадсько-політична газета.
Засновник - ГО “З’єднання борців “За справедливість”.
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485 від 11.01.2005 р.
Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Газета виходить двічі на місяць
Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій
Передплатний індекс **08697**.
Ціна 5,04 грн. на півроку
Виявляйте, картайте, допомагайте
- ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій. Листування з читачами - тільки на сторінках газети.
У разі передруку посилання на “Вісник малозахищених” обов’язкове

Адреса редакції:
вул. Набережна, 7, м. Нетішин, Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbzs@nh.km.ua
Банківські реквізити:
р/р 26004732741350 в Рівненській обласній філії УСБ м. Острог, МФО 333012, Код ЗКПО 22764531
Газета друкується у
БАТ “Рівненська друкарня”
вул. Київська, 10, м. Рівне, 33027
e-mail: druk@rivne.com
Тираж 1 000 Зам. № 117